

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สวัสดิภาพสัตว์ (Animal Welfare) กลายเป็นประเด็นสำคัญที่ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไปเริ่มคำนึงถึง ดังจะเห็นได้จากความเคลื่อนไหวในการผลักดันร่างปฏิญญาสากลว่าด้วยสวัสดิภาพสัตว์เข้าสู่การประชุมของสหประชาชาติ หรือการที่สหภาพยุโรปได้กำหนดระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสวัสดิภาพสัตว์หลายฉบับ ซึ่งเป็นผลจากการที่ประชาคมโลกให้ความสำคัญในชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์มาก และก่อให้เกิดการเปลี่ยนทัศนคติในการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ เป็นเพราะการปรับเปลี่ยนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ก่อให้เกิดการนำสัตว์ไปใช้ประโยชน์รูปแบบอื่น เช่น การนันทนาการและการท่องเที่ยวการทดลองเพื่อขยายพันธุ์ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้สถานการณ์การทารุณสัตว์ร้ายแรง เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์ที่มนุษย์ได้รับจากสัตว์ทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ การเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญของมนุษย์การใช้ประโยชน์ในแง่การศึกษาทดลอง หรือการเป็นหนึ่งในองค์ประกอบเพื่อคงความสมดุลของระบบนิเวศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักวิทยาศาสตร์ยืนยันว่าสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึก ประชาคมโลกจึงเริ่มตระหนักถึงผลเสียที่อาจเกิดจากการทารุณสัตว์ทั้งในแง่คุณธรรมจริยธรรม และผลประโยชน์ของมนุษย์จึงร่วมกันกำหนดมาตรการทางกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองสัตว์ที่สอดคล้องกับหลักสวัสดิภาพสัตว์ขึ้นมาเพื่อแก้ไขและบรรเทาปัญหา

สัตว์นั้นถือเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกนึกคิด และสามารถเคลื่อนที่ได้เองอย่างที่ต้องการ มีความต้องการด้านอากาศ น้ำ และอาหาร มีการสืบพันธุ์ดังเช่นมนุษย์โดยสัตว์นั้นถือเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีกลุ่มใหญ่ที่สุดของระบบนิเวศของโลก และมีความสำคัญต่อระบบนิเวศของโลก ทั้งนี้ย่อมหมายรวมถึงตั้งแต่สัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง ไปจนถึงมีกระดูกสันหลัง ซึ่งบทบาทที่สัตว์มีต่อระบบนิเวศของโลกนั้น ได้แก่ การเป็นห่วงโซ่อาหาร (Food Chain) ซึ่งทำให้กลไกการหมุนเวียนแหล่งพลังงานและแร่ธาตุของทุก ๆ สิ่งมีชีวิตบนโลกสามารถที่จะดำเนินไปได้อย่างสมดุลตามวัฏจักรของระบบนิเวศของโลก รวมทั้งมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหารในระบบนิเวศเองก็ย่อมได้รับ

¹ Neville G. Gregory. (2007). *Animal Welfare and Meat Production*, 2nd Edition. Trowbridge: CABI. p. 2.

ประโยชน์จากการดำรงคงอยู่ของสัตว์ไปด้วย ฉะนั้นทำให้เห็นได้ว่าสัตว์จึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมนุษย์ได้มีความสัมพันธ์กับสัตว์ชนิดต่างๆ เรื่อยมา ตั้งแต่ นำสัตว์เหล่านั้นมาเลี้ยงเพื่อเป็นแหล่งอาหารหรือนำหนังของสัตว์มาใช้เป็นเครื่องนุ่งห่ม รวมไปถึงนำมาเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งของที่พักอาศัย ต่อมาก็มีการนำมาเลี้ยงเพื่อความเพลิดเพลิน เลี้ยงเพื่อการแข่งขันหรือการแสดง และเพื่อประโยชน์ในกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการนำสัตว์มาใช้เป็นแรงงาน หรือเพื่อใช้ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ รวมไปถึง การที่มนุษย์สามารถเพาะพันธุ์สัตว์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการแพร่พันธุ์โดยมีการปรับปรุงสายพันธุ์อย่างต่อเนื่องจนพัฒนาเป็นการเลี้ยงเชิงพาณิชย์ด้วย ฉะนั้น เมื่อมนุษย์มีความต้องการที่จะนำสัตว์ชนิดต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ในหลากหลายรูปแบบมากขึ้นส่งผลให้มนุษย์ย่อมมีความสัมพันธ์กับสัตว์ที่มากขึ้นตามไปด้วย แต่เมื่อมนุษย์มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการเข้าควบคุมสัตว์นั้น ๆ ของตนแล้ว พฤติกรรมที่มนุษย์มีต่อสัตว์ที่ตนได้มีความสัมพันธ์ด้วยนั้นหาได้เป็นไปด้วยความเมตตาปราณี ในทุกความสัมพันธ์ไม่ ดังนั้น ปัญหาการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อสัตว์จึงยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดมา และย่อมเกิดขึ้นได้ในทุก ๆ แห่งของโลก โดยองค์กรพิทักษ์สัตว์โลก (WSPA; World Society for the Protection of Animals) ได้รายงานว่ามี การทารุณกรรมสัตว์กระจาย อยู่แทบทุกแห่งในโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศในแถบเอเชีย อเมริกา หรือแม้แต่ในยุโรป รวมทั้งยังมีความร้ายแรงและมากขึ้นในปัจจุบันนี้ เนื่องจากแม้สัตว์จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกนึกคิด มีชีวิตจิตใจ ความสามารถในการรับรู้ความสุข ความทุกข์ ความเจ็บปวด ความกลัว และความต้องการทางธรรมชาติเช่นเดียวกับมนุษย์ หากแต่ว่าสัตว์นั้นไม่สามารถที่จะเรียกร้องหรือสื่อสารให้มนุษย์เข้าใจได้แต่อย่างใด จึงได้มีสัตว์จำนวนมากที่ถูกมนุษย์บางคนหรือบางกลุ่มกระทำการปฏิบัติอย่างทารุณโหดร้าย โดยปราศจากความเมตตาปราณี

สำหรับพฤติกรรมของการทารุณกรรมสัตว์ เกิดขึ้นกับสัตว์ทุกชนิดไม่ว่าสัตว์นั้น ๆ จะเป็นสัตว์ที่มนุษย์นำมาใช้ประโยชน์หรือนำมาเลี้ยงดู หรือเป็นสัตว์ป่าหรือสัตว์ทั่วไปที่ไม่มีเจ้าของ โดยรูปแบบและลักษณะของการทารุณกรรมสัตว์ รวมทั้งความรุนแรงของการทารุณสัตว์นั้นอาจมีความแตกต่างกันไปตามบริบททางสังคม จริยธรรม และวัฒนธรรมของแต่ละสังคมว่า สังคมนั้น ๆ จะมีทัศนคติความเชื่อหรือมุมมองต่อสัตว์ชนิดนั้น ๆ เป็นเช่นไร ทั้งนี้พฤติกรรม การทารุณกรรมสัตว์ดังกล่าวมีลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม เช่น การทุบตี การทำร้าย การทรมานในการเลี้ยงดูสัตว์โดยการกักขังไว้ในที่เลี้ยงที่คับแคบ หรือการจัดพื้นที่ให้สัตว์อยู่ไม่ถูก สภาพแวดล้อมของสัตว์ การฝึกสัตว์โดยความทารุณเพื่อใช้สัตว์แสดงความบันเทิงและการกีฬา

โดยไม่คำนึงถึงความเป็นอยู่ อาหารการกิน หรือสภาพจิตใจของสัตว์ การปล่อยปละละเลยโดยขาดอาหารและที่อยู่อาศัย

หลายประเทศได้มีความตระหนักถึงสวัสดิภาพและความเป็นอยู่ของสัตว์ ทำให้เกิดแนวคิดในการที่จะกำหนดมาตรการทางกฎหมายมาที่ใช้ในการคุ้มครองป้องกันการทารุณสัตว์ โดยถือเป็นมาตรการสำคัญที่ประเทศต่าง ๆ ได้นำมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาการทารุณกรรมสัตว์ที่เกิดขึ้น ซึ่งมาตรการทางกฎหมายที่ถูกนำมาใช้ ได้แก่ มาตรการทางกฎหมายอาญา โดยเป็นการกำหนดให้การทารุณกรรมสัตว์ ถือว่าเป็นการกระทำที่เป็นความผิดและผู้กระทำการดังกล่าวต่อสัตว์ จะต้องได้รับโทษทางอาญาตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ได้แก่ โทษจำคุกและหรือโทษปรับ เรียกว่า “ความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty Offences)” โดยจะเรียกบทบัญญัติในลักษณะนี้ และที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวว่า “กฎหมายป้องกันการทารุณสัตว์ (Animal Cruelty Law, Anti-Cruelty Law or Prevention of Cruelty to Animal Law)” โดยปัจจุบันประเทศส่วนใหญ่ในโลกได้มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ขึ้นมาบังคับใช้โดยเฉพาะ ซึ่งประเทศสหราชอาณาจักรถือเป็นประเทศแรกของโลกที่มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองการทารุณกรรมสัตว์ ในปี ค.ศ. 1822² ทั้งนี้กฎหมายดังกล่าวจะมีการกำหนดการกระทำว่า การกระทำอย่างไรที่ถือเป็นการทารุณกรรมสัตว์ และมีการกำหนดโทษอื่น ๆ สำหรับความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์ เช่น การบริการสังคม การคุมประพฤติ การชดเชยค่าเสียหายทางแพ่ง ทั้งนี้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม มาตรการในการบังคับใช้กฎหมายภายใต้กฎหมายป้องกันการทารุณสัตว์ของแต่ละประเทศอาจมีความแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับว่าประเทศนั้น ๆ มีทัศนคติต่อสัตว์เป็นเช่นไร รวมถึงมีทัศนคติต่อพฤติกรรมทารุณกรรมสัตว์เป็นอย่างไรด้วย ซึ่งทัศนคติเหล่านี้ย่อมส่งผลทำให้เกิดความแตกต่างขึ้นในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสัตว์จากการถูกทารุณกรรมของแต่ละประเทศ

ประเทศไทยมีการบัญญัติถึงการคุ้มครองสวัสดิภาพของสัตว์ไว้ในกฎหมายหลากหลายฉบับ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการกระทำต่อสัตว์ไว้ในภาคความผิดลหุโทษ ตามมาตรา 381³ และมาตรา 382⁴ พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่าย

² เนอะออกกฎหมายคุ้มครองสัตว์. (2546, 6 กรกฎาคม). *บ้านเมือง*, หน้า 5.

³ ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 381 ผู้ใดกระทำการทารุณต่อสัตว์ หรือฆ่าสัตว์โดยให้ได้รับทุกขเวทนาโดยไม่จำเป็น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

⁴ ประมวลกฎหมายอาญา

เมื่อสัตว์ พ.ศ. 2535⁵ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2532⁶ และพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535⁷ เป็นต้น จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2557 ประเทศไทยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ซึ่งเป็นกฎหมายคุ้มครองสัตว์ที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปฉบับแรก โดยมีวัตถุประสงค์และเนื้อหาเพื่อคุ้มครองสัตว์ไม่ว่าจะเป็นสัตว์มีเจ้าของหรือไม่มีเจ้าของเพื่อไม่ให้สัตว์เหล่านั้นถูกกระทำทารุณกรรม และกำหนดให้ผู้นำสัตว์มาเลี้ยงจะต้องจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้เหมาะสมตามประเภทและชนิดของสัตว์ เพื่อให้สัตว์ได้รับการคุ้มครองอย่างเหมาะสม⁸ แต่บทบัญญัติทางกฎหมายในพระราชบัญญัติดังกล่าวยังคงมีข้อบกพร่องบางประการ กล่าวคือ ในมาตรา 20 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร กรณีนี้พิจารณาแล้วเห็นว่ายังมี ความไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ที่มุ่งให้ความคุ้มครองสัตว์มิให้ถูกทารุณกรรม และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติทั้งฉบับแล้วเห็นว่ายังขาดมาตรการอื่น ๆ ในการคุ้มครองสัตว์ที่ถูกทารุณกรรม เนื่องจากมีเพียงโทษทางอาญาและคำสั่งห้ามผู้กระทำความผิดครอบครองสัตว์ที่ถูกทารุณกรรมเท่านั้น นอกจากนี้ ในหมวดที่ 6 การจัดสวัสดิภาพสัตว์ ซึ่งบทบัญญัติมาตรา 22 และมาตรา 23 ได้บัญญัติให้เจ้าของสัตว์ต้องจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ของตนให้เหมาะสม และห้ามมิให้ปล่อย ละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันควร ซึ่งมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวอาจยังส่งผลไปไม่ถึงเจ้าของสัตว์ที่แท้จริงเนื่องจากมีแต่บทนิยามศัพท์ที่กล่าวถึงเจ้าของสัตว์และหลักฐานใดๆ ที่จะระบุถึงตัวเจ้าของสัตว์ได้ และเมื่อพิจารณาบทลงโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิดตามมาตราข้างต้นแล้ว พบว่าในพระราชบัญญัตินี้มีอัตราโทษที่น้อยจนเกินไป และไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิด เนื่องจากมีเพียงโทษปรับเท่านั้นไม่มีโทษจำคุกแต่อย่างใด จึงเป็นสาเหตุให้มียังขาดเกี่ยวกับการจัดสวัสดิภาพสัตว์ที่เจ้าของสัตว์ไม่อาจดูแลหรือจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามหลักเกณฑ์ ปล่อย ละทิ้งและทำให้สัตว์เสียชีวิตหรือปล่อยปละละเลยทำให้สัตว์ในความดูแลของตนไปก่อความเดือนร้อนหรือ

มาตรา 382 ผู้ใดใช้สัตว์ให้ทำงานเกินสมควรหรือใช้ให้ทำงานอันไม่สมควร เพราะเหตุที่สัตว์นั้นป่วยเจ็บชราหรืออ่อนอายุ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

⁵ พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535. (2535,9 เมษายน). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 109 (ตอนที่45), หน้า 17.

⁶ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2532. (2532,14 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 106 (ตอนที่22), หน้า 6.

⁷ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535. (2535,28 กุมภาพันธ์). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 109 (ตอนที่15),

⁸ พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557. (2557,26 ธันวาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 131 (ตอนที่87ก),

ทำอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น จึงควรต้องทำการศึกษา บทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศเปรียบเทียบกับบทบัญญัติของกฎหมายไทย เพื่อใช้เป็น แนวทางในการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยในเรื่องการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ของเจ้าของสัตว์และผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ของประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยในเรื่องการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 หมวดที่ 6 การจัดสวัสดิภาพสัตว์ มาตรา 22 และมาตรา 23 ได้บัญญัติให้เจ้าของสัตว์ต้องจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ของตนให้เหมาะสมและห้ามมิให้ปล่อย ละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันควร อย่างไรก็ตาม กฎหมายดังกล่าวก็ยังไม่สามารถที่จะใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์ได้อย่างแท้จริง ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศเปรียบเทียบกับบทบัญญัติของกฎหมายไทยในปัจจุบันเพื่อให้ได้แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขมาตรการทางกฎหมายที่บังคับใช้ในการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์สำหรับเจ้าของสัตว์ให้มีความชัดเจนเพื่อให้เจ้าของสัตว์มีความรับผิดชอบต่อสัตว์เลี้ยงของตนมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ เป็นการศึกษากฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ของประเทศไทยตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการกระทำต่อสัตว์ไว้ในภาคความผิดลหุโทษ มาตรา 381 และมาตรา 382 และพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 มาตรา 22 และ มาตรา 23 ซึ่งมีบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 32 ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร เครือรัฐออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายและบทลงโทษเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ของเจ้าของสัตว์เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ให้มีผลบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษารุ่นนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยสืบค้น ศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ เป็นการวิจัยเอกสารในองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสัตว์ตามหลักสวัสดิภาพสัตว์ทั้งที่เป็นข้อมูลจากเอกสารอิเล็กทรอนิกส์หนังสือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บทความ วารสาร การวิจัยเอกสารทางกฎหมาย โดยรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสัตว์ตามหลักสวัสดิภาพสัตว์ทั้งที่เป็นมาตรการทางกฎหมายและแนวนโยบายที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี มาตรการทางกฎหมาย และนโยบายในการคุ้มครองสัตว์ตามหลักสวัสดิภาพสัตว์ของประเทศไทย และเสนอการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์ในเรื่องการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

4. ทำให้ทราบถึงแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุง แก้ไข รวมถึงการพัฒนามาตรการทางกฎหมายของไทยในเรื่องของการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น